

Eltűntek a német kisemberek reményei

2021 július 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

A németországi kisemberek 1970–80-as évekbeli lehet?ségei felszívódtak, a kilátástalanság egyre növekszik.

Három évtizede élek Németországban, és az ismeretségi körömben, amely többségében az úgynevezett Nachkriegsgenerationból, a háború utáni nemzedékből áll – ma 60-70 év körüliek –, mélyen gyökerezik a holokausztot követ? kollektív b?ntudat. Ennek és az ?ket követ? generációnak a haza, a nemzet, a patriotizmus kizárólagosan negatív fogalmak. Természetes következmény, hogy az utolsó 10-15 év egyre növekv? globalizációs nyomása, a nemzetek háttérbe szorítása termékeny talajra talált náluk. Az ehhez a nemzedékhez tartozók (természetesen mint minden általánosítás, ez is sántít) nem büszkék, inkább szégyellik németségüket, és alig elérhet?k azzal az argumentálással, hogy „de ti nem is éltetek akkor”. Tehát a nemzettel való azonosulás csak szórványosan létezik. Érdekes kivétel a 2006-os németországi futball-világbajnokság, amikor mindenhol lengett a német zászló, és mintha elkezdett volna növekedni a nemzeti érzés palántája. Sajnos e palánta hamar elsorvadt.

A nemzeti érzés hiánya mellett a másik nagy probléma a társadalmi egyenl?tlenségek növekedése. Az 1980-as évek közepétől a 90-es évek végéig olyanok éltem meg Németországot, mint amilyen a mai Magyarország. Egy ütemesen fejl?d? gazdaság, a szociális olló növekedésének megállítása, gondoskodás a rászorultakról stb.

Jóllehet a németeknek két er?s néppártja volt, a CDU és az SPD (amiből mára nem sok maradt), és fundamentalista ellenzékként a kicsit kegye Zöldek kezdtek egyre népszerűbbek lenni a fiatalok között (Joschka Fischer „szemtelenége” mágnesként vonzott bizonyos rétegeket), de az éppen kormányon lév? néppártól függetlenül azt lehetett érezni, hogy az élet évről évre jobb lesz. Norbert Blüm munkaügyi és szociális miniszter 1986-os szlogenje: „Mert egy az biztos: ez a nyugdíj”, realitásnak t?nt. Realitásnak t?nt a szül?k azon vágyának beteljesedése, hogy a gyerekeiknek majd jobban fog menni, mint nekik.

Aztán jött Schröder szociáldemokrata kancellár, aki az akkor éppen növekv? munkanélküliséget úgy próbálta kezelni, hogy szétrobbantotta a „drága”, de m?köd? szociális hálót (munkanélküli-segély), és bevezette a Hartz IV-et. Így például egy harminc évet ledolgozott alkalmazott egy év munkanélküliség után a létminimumot jelent? Hartz IV kategóriába került. De ez nem volt minden, ugyancsak a munkanélküliség csökkentésének ürügyével bevezette az úgynevezett Zeitarbeitet. Ezt egykori munkahelyemen, egy kereskedelmi iskolában (ahol 32 évig tanítottam) tapasztalhattam meg.

A nagy iskolacentrumnak több házmestere volt, és a 2000-es évek elejéig a feleségeik látták el a takarítón?i feladatot. Mindenki ismerte ?ket, ez az ? iskolájuk volt. Egyszer csak megváltozott ez az idill, a Zeitarbeit-közvetít?k által küldött takarítón?k vették át a terepet (mindig valaki más), a házmesterfeleségeknek felmondtak, kereshettek maguknak új munkát. És itt eltört valami. Ezeknek a szerencsétlen zeitarbeitos asszonyoknak minimálbért fizettek, és munkaügyileg szinte nem volt semmi joguk, azonnali kirúgás fenyegette ?ket. Itt kezd?dött el a „neoliberalizmus” burjánzása, a munkahellyel való azonosulás helyett hirtelen a flexibilitás, alkalmazottak helyett az „Ich-AG” („Én Rt.”) lett a trendi. Eredmény: a szakszervezetek mozgástere egyre jobban lesz?kült – pedig Németországban sokáig kedvez? eredményeket tudtak elérni a munkavállalók érdekében –, és a szociális olló egyre jobban szétnyílt.

Az elmúlt tíz évben egyre kevesebben mondhatják el gyermekeikről (sajnos én is közéjük tartozom a három gyermekemmel), hogy remélhet?leg nekik jobb lesz, mint nekünk. A perifériára szorultak egyre jobban lemorzsolódnak, és a Németország gerincét képvisel? középosztály egyre jobban elveszti a talajt a lába alól. Hangjukat alig hallja meg valaki, érdekeiket nem képviseli senki.

A Zöldek korábbi választói beértek, és ma a közép-, illetve fels?osztályt képviselik. Gyermekeik jólétben n?nek fel, gyakran magániskolákba járnak, az élet árnyékos oldalát nem ismerik. Egyre jobban ez a nemzedék veszi át a politikai és ideológiai irányítást. Számukra a nemzeti gondolkodás egy elavult relikvia a múlt évszázadból, nézeteik szerint mindenkinek joga van ott élni, ahol akar, és az ? szemükben „kisebbségek” – melyek szerintük a színes b?r?ek, az LMBTQ-személyek, de katalánokról, székelyekről talán még tudomásuk sincsen – elismerését és jogait ellentmondást nem t?r? hangon követelik. Ez a generáció, amelyről a széls?baloldali politikus, Saha Wagenknecht nagyon markánsan ír a Die Selbstgerechten (A következetesek) cím? könyvében, nagy befolyást gyakorol az ARD és a ZDF m?soraira, a napi és heti újságokra, és kirívóan hangosak a szociális médiában.

A lecsúszók száma egyre növekszik, megélhetésük egyre nehezebb, képviseletük, az egykori SPD inkább az „identitásproblémával” foglalkozik, semmint velük. A német kisemberek 1970–80-as évekbeli reményei elt?ntek. A kilátástalanság növekszik.

Engel Zoltán, ny. tanár, Németország

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk" számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
